

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2013

Částka 83 – čís. 199

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Rešovské vodopády a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Moravskoslezského kraje, v katastrálních územích Rešov a Ruda u Rýmařova. Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především suťovými lesy a květnatými a acidofilními bučinami, hluboce zaříznutý skalní kaňon s přirozeným tokem říčky Huntavy s vodopády a s četnými přejezdy, populace vzácného a ohroženého druhu rostliny šikoušek zelený (*Buxbaumia viridis*), včetně jeho biotopu, populace vzácných a ohrožených druhů živočichů netopýra černého (*Barbastella barbastellus*), netopýra velkého (*Myotis myotis*) a vrápence malého (*Rhinolophus hipposideros*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 200

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Stará a Nová řeka a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Jihočeského kraje, v katastrálních územích Holičky u Staré Hlíny, Stříbřec, Majdalena a Hamr.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy podmáčených olšin, měkkých a tvrdých luhů a jedlových a borových doubrav, mokřady tvořené především společenstvy vodní a mokřadní vegetace poříčních slepých ramen a tůní, pobřežních rákosin a vysokých ostřic, populace vzácných a ohrožených druhů živočichů kličatky rohaté (*Ophiogomphus cecilia*), páchníka hnědého (*Osmoderma eremita*), tesaříka obrovského (*Cerambyx cerdo*), piskoře pruhovaného (*Misgurnus fossilis*) a kuňky obecné (*Bombina bombina*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 201

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Kukle a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní památka se rozkládá na území Jihomoravského kraje, v katastrálním území Boleradice.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou lesní porosty tvořené společenstvy panonských teplomilných doubrav na spraši a panonských dubohabřin, vzácné a ohrožené druhy rostlin, zejména populace druhů timoj trojlaločný (*Laser trilobum*) a violka bílá (*Viola alba*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 202

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Dunajovické kopce a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní památka se rozkládá na území Jihomoravského kraje, v katastrálních územích Brod nad Dyjí, Břeží u Mikulova, Dobré Pole a Dolní Dunajovice.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou porosty nízkých xerofilních křovin s mandloní nízkou (*Prunus tenella*), třešní křovitou (*Prunus fruticosa*) a růží bedrníkolistou (*Rosa spinosissima*), porosty krátkostébelných trávníků tvořených společenstvy panonských srašových stepních trávníků a širokolisťových suchých trávníků, vzácné a ohrožené druhy rostlin, zejména populace druhů mandloň nízká (*Prunus tenella*), pelyněk Pančičův (*Artemisia pancicii*), katrán tatarský (*Crambe tataria*) a srpice karbincolistá (*Serratula lycopifolia*), včetně jejich biotopů, vzácné a ohrožené druhy živočichů, zejména populace druhu kudlanka nábožná (*Mantis religiosa*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 203

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Žofinka a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Jihočeského kraje, v katastrálních územích Dvory nad Lužnicí, Vyšné, Hranice u Nových Hradů.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především blatkovými a rašelinnými bory, společenstva otevřených vrchovišť, populace vzácných a ohrožených druhů rostlin borovice blatky (*Pinus rotundata*) a rojovniku bahenního (*Ledum palustre*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 204

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Rendez-vous a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní památka se rozkládá na území Jihomoravského kraje, v katastrálním území Valtice.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou lesní porosty tvořené společenstvy panonských teplomilných doubrav na písku a panonských dubohabřin a s početnou populací dubu ceru (*Quercus cerris*), krátkostébelné louky tvořené společenstvy acidofilních suchých trávníků a acidofilní i bazofilní vegetace efemér a sukulentů, mělký rybník se společenstvy makrofytní vegetace mělkých stojatých vod, vzácné a ohrožené druhy rostlin, zejména populace druhu svízelka piemontská (*Cruciata pedemontana*), včetně jejich biotopů, vzácné a ohrožené druhy hub, zejména populace druhů rezavec Andersonův (*Inonotus andersonii*) a plstnatec jižní (*Spongipellis litschaueri*), včetně jejich biotopů, vzácné a ohrožené druhy živočichů, zejména populace druhů skokan ostroносý (*Rana arvalis*), mravenec lužní (*Liometopum microcephalum*), páchník hnědý (*Osmoderma eremita s.l.*), tesařík obrovský (*Cerambyx cerdo*) a roháč obecný (*Lucanus cervus*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 205

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Stránská skála a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní památka se rozkládá na území Jihomoravského kraje, v katastrálním území Slatina.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou izolované výchozy jurských vápenců, s četnými skalními stěnami a krasovými jevy, včetně jeskyní, porosty travino-bylinné vegetace s dřevinami tvořené zejména společenstvy vápničných nebo bazických skalních trávníků, panonských skalních trávníků, polopřirozených suchých trávníků a facií křovin na vápničných podložích, subpanonských stepních trávníků a chasmoxytické vegetace vápničných skalnatých svahů, vzácné a ohrožené druhy rostlin, zejména populace druhů koniklec velkokvětý (*Pulsatilla grandis*) a lňenka rolní (*Thesium dollineri*), včetně jejich biotopů, vzácné a ohrožené druhy živočichů, zejména populace druhů kudlanka nábožná (*Mantis religiosa*), netopýr velký (*Myotis myotis*) a vrápenec malý (*Rhinolophus hipposideros*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 206

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 46/2010 Sb., o příslušnosti správ národních parků a správ chráněných krajinných oblastí k výkonu státní správy ve správních obvodech tvořených národními přírodními rezervacemi, národními přírodními památkami a jejich ochrannými pásmy, ve znění pozdějších předpisů.

V příloze této vyhlášky se výčet národních přírodních rezervací rozšiřuje o Rešovské vodopády a Starou a Novou řeku a seznam národních přírodních památek je obohacen o Kukli.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 83 – čís. 207

Vyhláška o zrušení některých právních předpisů o vyhlášení zvláště chráněných území. Zrušují se právní předpisy o vyhlášení zvláště chráněných území vydané v letech 1946 až 1989, a to ty, které se týkají Dunajovických kopců, Staré řeky, Rešovských vodopádů, Stránské skály, Žofinky a Kamenice.

Účinnost od 1. srpna 2013.

Částka 85 – čís. 209

Nařízení vlády, kterým se mění některá nařízení vlády v oblasti použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení.

Prinášá změny v nařízeních vlády, která se zabývají rozsahem a podmínkami poskytování dotací obcím z prostředků Státního fondu rozvoje bydlení na podporu výstavby nájemních bytů, upravují podmínky poskytování dotací ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů pro fyzické osoby postižené povodněmi v roce 2002 a rovněž ke krytí části nákladů spojených s výstavbou bytů pro příjmově vymezené osoby.

Ve výše citovaném nařízení se nově mj. praví, že po uplynutí nejméně 10 let od kolaudace může obec písemně požádat Státní fond rozvoje bydlení o změnu smlouvy o poskytnutí dotace. Účinnost od 1. září 2013.

Částka 97 – čís. 252

Vyhláška o rozsahu údajů v evidencích stavu povrchových a podzemních vod a o způsobu zpracování, ukládání a předávání těchto údajů do informačních systémů veřejné správy.

Vodní toky se evidují v rozsahu údajů o jejich názvu, číselném identifikátoru, délce, správci, územní identifikaci a geometrickém určení. Hydrologická povodí vodních toků se evidují v rozsahu údajů o jejich číselném identifikátoru, velikosti plochy a územní identifikaci rozvodnice.

Účinnost od 1. září 2013.

Částka 106 – čís. 280

Zákon, kterým se mění zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů.

V ustanovení § 8 se vkládá nový odstavec 1, ve kterém je stanoveno, že v případě změny územně plánovací dokumentace či změny rozhodnutí o umístění stavby, na základě kterého došlo k bezúplatnému převodu pozemku do vlastnictví obce, kterým by zamýšlená stavba nebyla stavbou veřejně prospěšnou nebo stavbou pro bydlení, je obec povinna zemědělský pozemek převést zpět za stejných podmínek, za jakých byl na obec převeden, a to ve lhůtě do 90 dnů od nabytí právní moci změny územního plánu nebo změny regulačního plánu nebo nabytí právní moci rozhodnutí o umístění stavby. Jestliže nebude možné pozemek převést zpět, protože bude ve vlastnictví třetí osoby, je obec povinna ve stejné lhůtě poskytnout Státnímu pozemkovému úřadu finanční náhradu ve výši ceny pozemku zjištěné podle cenového předpisu platného ke dni uzavření smlouvy, podle které byl pozemek obci převeden. Totéž platí i v případech, kdy došlo k bezúplatnému převodu pozemku do vlastnictví obce podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) a pozemek nebyl k realizaci zeleně využit.

Účinnost od 1. října 2013.

*Informace o právních předpisech sestavil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR*

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 31. 1. 2013 č. j. 4 AOs 1/2012-105**

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE; POSUZOVÁNÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

§ 31 odst. 4, § 40 odst. 2 písm. d), § 187 odst. 6 a k bodům 5 a 6 přílohy zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí

§ 68 odst. 3 a § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, který zamítl návrh na zrušení napadené části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje J. k., protože se neztotožnil s tvrzením navrhovatelů, že vyhodnocení SEA neobsahuje dostatečné posouzení kumulativních a synergičtých vlivů koridoru Šumavských elektrických drah a dalších stavebních záměrů.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Nelze trvat na tom, aby ve vyhodnocení kumulativních a synergičtých vlivů byly výslovně zapracovány veškeré záměry obsažené v zásadách územního rozvoje a jejich možné hromadné a skupinové vlivy na životní prostředí v kombinaci s každým dalším záměrem, který je v zásadách územního rozvoje vymezen, nýbrž je dostačující, pokud dojde ke zhodnocení kumulativních a synergičtých vlivů pouze mezi záměry, kde relevantní vlivy tohoto druhu vůbec přicházejí v úvahu, a to buď s ohledem na povahu a rozsah záměrů, k jejichž kombinaci dochází, nebo v důsledku zjištění učiněných v rámci řádně prováděného procesu pořizování zásad územního rozvoje.
- II. Při přezkumu vyhodnocení kumulativních a synergičtých vlivů konkrétního záměru v kombinaci s dalšími záměry vymezenými v zásadách územního rozvoje je třeba dbát zásady minimalizace soudních zásahů do územně plánovací dokumentace. Podle této zásady soud toliko přezkoumává, zda posouzení má zákonem požadované náležitosti, zda je srozumitelné a logicky konzistentní a zda bylo zohledněno v navazujících rozhodovacích procesech. Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, neboť takový přezkum jim nepřísluší; odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním a erudicí a které pořizovatel zpracováním odborných podkladů

pověří. Je proto namístě, aby správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy tohoto typu postupovaly obzvláště obezřetně.

III. Ze zákona neplyne obecná povinnost plánovat jednotlivé záměry obsažené v zásadách územního rozvoje ve variantách, tedy předložit k posouzení vlivů na životní prostředí vždy i variantní návrh obsahující variantní řešení jednotlivých ploch a koridorů. Taková povinnost může být stanovena jednak některým z dotčených orgánů na úseku posuzování vlivů na životní prostředí, jednak může vyplynout z obsahu námitek uplatněných v rámci pořizování zásad územního rozvoje.

IV. V zásadách územního rozvoje lze vymežit i takový záměr, jehož následná realizace je podmíněna přijetím určitých dílčích legislativních právních akcí, jaké bude třeba provést například za účelem výstavby a uvedení do provozu lehké železnice systému tram-train (česky vlakotramvaj), tedy odlehčené formy dráhy, která je jakýmsi mezistupněm mezi tramvají a vlakem.

**Rozsudek Krajského soudu v Praze
ze dne 14. 6. 2013 č. j. 50A 9/2013-85**

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE; POSUZOVÁNÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

§ 31 odst. 4, § 40 odst. 2 písm. d), § 187 odst. 6 a k bodům 5 a 6 přílohy zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí

§ 68 odst. 3 a § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Krajský soud v Praze zrušil část opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje S. k. – koridor dálnice D3 z důvodu nedostatečného posouzení kumulativních a synergičtých vlivů na životní prostředí.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku, č. j. 1 AOs 7/2011-526, že „stavební zákon ani jiný právní předpis výslovně nestanoví, co by mělo být konkrétním obsahem posouzení kumulativních a synergičtých vlivů záměrů v zásadách územního rozvoje, jednoznačně však požaduje, aby toto posouzení provedeno bylo... Zásady územního rozvoje jsou sice v hierarchii územně plánovací dokumentací relativně abstraktním aktem, jehož obsah je v dalších fázích územního plánování zpřesňován. Míra možného dotčení na právech je proto obecně nižší, než v případě např. územního nebo regulačního plánu. Tato skutečnost ale nemůže vést k tomu, aby Nejvyšší správní soud odkázal navrhovatele s ochranou jeho práv až na následná řízení v procesu územního plánování. Zásady územního rozvoje jsou závazné pro

další postupy v územním plánování a rozhodování, v případě liniové stavby představuje vymezení jejího koridoru zásadní krok pro její budoucí definitivní umístění – rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2011, č. j. 9 Ao 4/2011-78.“

Krajský soud v Praze konstatoval, že SEA zpracovaná k přezkoumávaným zásadám územního rozvoje Středočeského kraje ve vztahu k jejich napadené části náležitosti požadované pro posuzování synergických a kumulativních vlivů neobsahuje. Smyslem provedení hodnocení synergických a kumulativních vlivů totiž je tyto vlivy nejen identifikovat, ale též vyhodnotit. Takové vyhodnocení má spočívat v popisu možných konkrétních dopadů na konkrétní složky životního prostředí, ve zvážení existence jiných řešení ve vztahu k takto provedenému posouzení, ve vypořádání se s otázkou kompenzačních opatření, která by kumulativní a synergické vlivy minimalizovala a v neposlední řadě ve stanovení pravidel jejich sledování. V projednávané věci soud v provedeném hodnocení shledal nedostatky jak v absenčním popisu metodologie vyhodnocení vlivů, tak především v jejich posouzení, vymezení kompenzačních opatření a možnosti relevantně monitorovat tyto vlivy v budoucnu. I přes nepochybnitelnou míru obecnosti zásad územního rozvoje si posouzení kumulativních a synergických vlivů musí zachovat určitou míru přezkoumatelnosti, z čehož plyne potřeba možnosti určit, jaké složky životního prostředí mohou být dotčeny, ale také kumulace jakých plánovaných (resp. již realizovaných) záměrů byla v tomto konkrétním místě zvažována. Tam, kde kumulativní a synergické vlivy nejsou znázorněny, je třeba uvést, že takové vlivy nebyly zjištěny, popř. že takové vlivy jsou z hlediska zásad územního rozvoje nevýznamné.

Krajský soud v Praze se ztotožnil s právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, kdy Nejvyšší správní soud dovodil, že samo vymezení záměru v zásadách územního rozvoje nemůže mít vliv na stav ovzduší či hlukovou situaci v určité oblasti. Není totiž jisté, zda a jak bude takový záměr v budoucnu skutečně realizován, a to například i z důvodu překročení únosného zatížení životního prostředí, které bude zajištěno v rámci územního řízení a procesu EIA. Jinými slovy, vymezení koridorů a ploch nadmístního významu v zásadách územního rozvoje se nemůže z povahy věci dostat do rozporu s imisními limity znečištění ovzduší či nejvyššími přípustnými hodnotami hluku, na rozdíl od rozhodnutí o umístění stavby, které již míří k bezprostřední realizaci záměru, a tedy i k případnému zásahu do stavu ovzduší a hluku.

Pozn.: Proti rozsudku NSS podal Středočeský kraj kasační stížnost.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 AOs 1/2013-85

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, NOVÉ ZASTAVITELNÉ PLOCHY, AKTIVNÍ VĚCNÁ LEGITIMACE V SOUDNÍM ŘÍZENÍ

§ 52 a § 53 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 68 odst. 3 a § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zrušena část územního plánu města Z. z důvodu vlivu nově vymezených zastavitelných ploch na stavby a pozemky navrhovatelky, která tvrdila zkrácení na svém vlastnickém právu a právu na příznivé životní prostředí.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Napadená část územního plánu byla krajským soudem zrušena z důvodu, že při jeho vydání nebylo zdůvodněno vymezení nových zastavitelných ploch tvořených vysoce chráněnou zemědělskou půdou (I. a II. třída ochrany), natož pak ke zvážení, zda nejde stejný záměr (rozvoj sídla, vytváření nových ploch pro individuální bydlení apod.) řešit vymezením příslušných ploch v jiných částech města, tedy zda neexistují jiné, z pohledu ochrany zemědělského půdního fondu příjatelnější varianty rozvoje individuálního bydlení ve městě.

Ustanovení § 55 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se vztahuje toliko na případy pořizování změny územního plánu, nikoliv na případy, kdy je pořizován zcela nový územní plán. Krajský soud nesprávně poukázal na § 55 odst. 3 stavebního zákona, učinil tak ovšem podpůrně, když stěžejním důvodem pro zrušení části územního plánu bylo, že pořizovatel nedostál své povinnosti ustanovené v § 53 odst. 5 stavebního zákona. To ovšem neznamená, že by pořizovatel územního plánu nebyl povinen odůvodnit a účelně vyhodnotit využití zastavitelného území a potřebu vymezení nových zastavitelných ploch. Na proces pořizování nového územního plánu se totiž nepochybně vztahuje § 18 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož je cílem územního plánování určit podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajištění ochrany nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území. Úkolem pořizovatele územního plánu je podle § 53 odst. 4 přezkoumat soulad návrhu územního plánu právě s cíli územního plánování, zejména s ohledem na ochranu nezastavěného území. Součástí odůvodnění územního plánu pak podle § 53 odst. 5 stavebního zákona musí být výsledek přezkoumání návrhu územního plánu pořizovatelem podle § 53 odst. 4 stavebního zákona a vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.

Navrhovatelka nemohla být s ohledem na značnou vzdálenost vymezené plochy sportovně rekreačního využití od jejich nemovitostí dotčená na svých právech. Možné využití plochy je široké, počínaje užíváním k rekreaci a sportu, až po stavební zásahy a stavby pro zařízení hromadné rekreace. Umístění takovýchto záměrů do vymezené plochy, které by mohly mít významné vlivy na okolí, je předmětem posuzování v územním řízení, ve kterém bude mít navrhovatelka postavení účastníka územního řízení a bude moci hájit svá práva konkrétními námitkami proti povaze záměru a jeho parametrům.

Judikatura NSS dovodila, že osoba oprávněná podávat námitky tak může činit i ve vztahu k lokalitám a řešeným otázkám, které by jí jinak oprávnění podávat námitky nezaložily (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009 č. j. 1 Ao 1/2009-185 ve věci Územního plánu obce Vysoká nad Labem, bod 37). Nepochybně má právo na to, aby i tyto námitky byly řádně vypořádány. Pokud se tak nestane, dojde ke zkrácení tolika na procesních právech, které však nemá žádný dopad do hmotněprávního postavení osoby uplatňující námitky. Pouhá skutečnost, že nebylo řádně rozhodnuto o námitkách týkajících se ploch, jejichž vymezením nemohla být namítající osoba dotčena na svém vlastnickém právu (ve vztahu k této ploše tedy postrádá aktivní věcnou legitimaci), nepředstavuje dotčení na hmotném právu, a tedy nezakládá aktivní věcnou legitimaci (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120 ve věci Územního plánu obce Vysoká nad Labem, bod 41). Nemůže-li objektivní procesní pochybení, které se nikterak neprojevuje v právní sféře žalobce, založit aktivní žalobní legitimaci, tím méně může být důvodem aktivní věcné legitimace.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013 č. j. 2 AOs 3/2012-38

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN; AKTIVNÍ VĚCNÁ LEGITIMACE V SOUDNÍM ŘÍZENÍ

§ 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze, který zamítl návrh na zrušení změny č. 1 Územního plánu obce D. z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace.

Aktivní věcná legitimace v soudním řízení o návrhu na zrušení územně plánovací dokumentace je zásadně spojována s vlastnictvím nemovitosti dotčené posuzovaným opatřením obecné povahy. Současně nesmí být a priori vyloučeno, že by tímto opatřením obecné povahy mohla být zasažena právní sféra vlastníka dotčené nemovitosti. V oblasti územního plánování byla aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy judikaturou dovozena též u vlastníků nemovitostí nacházejících se mimo rozporované území, namítají-li, že takto provedená změna ve způsobu využití (cizích

nemovitostí otevírá do budoucna možnost jejich využití způsobem, který přinese pro navrhovatele (jako vlastníka nemovitosti nacházející se vně tohoto území) výrazné externality typu exhalací, hluku, zápachu apod. I v těchto případech je však aktivní legitimace navrhovatele vždy spojována se změnou ve stávající regulaci území. Nedošlo-li (materiálně vzato) ke změně regulativu funkčního využití nemovitosti ve vlastnictví navrhovatele, nemůže se jen z tohoto důvodu jednat o zásah do jeho právní sféry.

Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2013 č. j. 3 Ao 9/2011-219

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ, AKTIVNÍ PROCESNÍ LEGITIMACE V SOUDNÍM ŘÍZENÍ

§ 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se usnesl, že městská část hl. m. P. je způsobilá podat návrh na zrušení Územního plánu hl. m. P. nebo jeho části.

Z usnesení rozšířeného senátu NSS vyplývá:

Městské části hlavního města Prahy svědčí hmotně právní i procesně právní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu či zásad územního rozvoje hlavního města Prahy. Městské části jsou sice podle zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze součástmi hlavního města Prahy, ale jsou součástí relativně samostatnými a jednajícími v určitém rozsahu svým jménem a jsou proto subjekty, které disponují právem na samosprávu a na samostatnou působnost. Aktivní legitimace městské části hlavního města Prahy k podání návrhu podle § 101a s. ř. s. není odvozována jen z její role během samotné přípravy územního plánu hlavního města Prahy, ale z jejího širšího práva na samosprávu a vlastní působnost.

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN;
ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU; VYMEZENÍ NO-
VÝCH ZASTAVITELNÝCH PLOCH**

*§ 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon)*

§ 68 odst. 3 a § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy změna č. 7 Územního plánu města H. z důvodu neprokázání potřeby nových zastavitelných ploch podle § 55 odst. 3 stavebního zákona a z důvodu nevyřádkování jedné z podaných námitek.

Ze soudního rozsudku vyplývá:

Navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho části může být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník) pozemku nebo jiné nemovitě věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám). Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věci nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního (zejména jím tedy nebude nájemce, podnájemce, vypůjčitel apod.), neboť tato osoba má toliko právo požadovat na tom, kdo jí věc přenechal k užívání, aby jí zajistil nerušené užívání věci v souladu s uzavřenou smlouvou.

Návrh na zrušení opatření obecné povahy založený na vlastnictví nemovitosti ve společném jmění manželů je oprávněn podat byť i jen jeden z manželů. V případě podílového spoluvlastnictví nemovitosti může tento návrh podat i jen jeden ze spoluvlastníků, ačkoliv jeho podíl není nadpoloviční. Podmínkou pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy není výlučné vlastnictví nemovitosti.

Jestliže je ta část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Podmínkám § 55 odst. 3 stavebního zákona neodpovídá obecné konstatování o nemožnosti využití již dříve vymezených zastavitelných ploch a potřebě vymezit plochy jiné. Obec musí v potřebné a přezkoumatelné míře podrobností zdůvodnit nejen to, které zastavitelné plochy jsou dosud

nevyužity a proč je použit k nové výstavbě nelze, ale i to, proč se u konkrétních pozemků mění jejich charakteristika z nezastavitelných na zastavitelné a proč se jeví být vhodnou náhradou za pozemky nevyužitě.

Jestliže změna územního plánu města H. obsahovala toliko tvrzení, že se „na území města nenacházejí další plochy pro podnikatelské aktivity uvedeného rozsahu“, nemůže toto dle názoru Nejvyššího správního soudu samo o sobě odůvodňovat potřebu vymezení nových zastavitelných ploch.

Nejvyšší správní soud přitom uvedl, že si je vědom toho, že u rozsáhlých změn opatření obecné povahy nelze po zpracovateli požadovat, aby byla argumentace u každého bodu změny vyčerpávající. To však neznamená, že by zpracovatel mohl rezignovat na požadavky stanovené zákonem nebo změny nedostatečně odůvodnit. Přesto u takto obsáhlých dokumentů může soud stručnost v určité míře tolerovat. V projednávané věci šlo však zcela o odlišnou situaci, kdy změna funkčního využití konkrétních pozemků byla jediným důvodem a obsahem změny územního plánu. V takovém případě je třeba na řádné odůvodnění klást vyšší požadavky.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 10. 9. 2013 č. j. 9 Aos 1/2013-69**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN;
DORUČOVÁNÍ NÁVRHU ÚZEMNÍHO PLÁNU**

§ 20 odst. 1 a § 52 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 172 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy – Územní plán obce Š. z důvodu nedodržení 30ti denní lhůty, po kterou má být návrh vystaven k nahlédnutí před veřejným projednáním.

Požizovatel je povinen dle § 172 odst. 1 správního řádu doručit návrh opatření obecné povahy s odůvodněním veřejnou vyhláškou podle § 25 uvedeného zákona, kterou vyvěsí na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se má opatření obecné povahy týkat, a vyzve dotčené osoby, aby k návrhu opatření podávaly připomínky nebo námítky. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenu, rozhodující je přitom „den vyvěšení“ písemnosti na úřední desce příslušného správního orgánu, nikoliv na úředních deskách v jednotlivých obcích, pokud však zvláštní zákon nestanoví odchylnou úpravu. Jednou z takovýchto speciálních odchylných úprav je úprava obsažená ve stavebním zákoně. Pokud jde o územní plánování, hlava II části třetí stavebního zákona v § 20 až 24 speciálně upravuje některé postupy v územním plánování, mj. v § 20 doručování písemností ve věcech územního plánování (tedy také návrhu územního plánu) veřejnou vyhláškou. Podle tohoto ustanovení se písemnosti ve věcech územního plánování v zákonem stanovených případech doručují veřej-

nou vyhláškou. Zveřejňuje-li se písemnost vyvěšením na více úředních deskách, považuje se za den vyvěšení den, ve kterém byla písemnost vyvěšena nejpozději. Zvláštní ustanovení § 20 odst. 1 stavebního zákona tedy považuje pro doručování (oznamování) písemnosti ve věcech územního plánování za „den vyvěšení“ zřetelně jiný den než obecné ustanovení § 173 odst. 1 ve spojení s § 25 odst. 3 správního řádu.

V projednávaném případě tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že lhůty stanovené v ust. § 52 odst. 1 stavebního zákona je třeba s odkazem na ust. § 20 odst. 1 stavebního zákona odvíjet od okamžiku doručení veřejné vyhlášky na úřední desce obce, která návrh územního plánu vyvěsila nejpozději.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č. j. 2 Aos 1/2013-138

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN; POSUZOVÁNÍ VLIVŮ NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

§ 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 10d odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí

§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy č. 23/2012 – celoměstsky významné změny I + II Územního plánu sídelního útvaru hl. m. P., v části změny Z 2345/00 pro nedostatek odůvodnění závěrů zjišťovacího řízení.

Na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách obsahující pouhý poukaz na stanoviska dotčených orgánů (nebo jejich citace) není dostatečné.

Absence odůvodnění neposuzování vlivů na životní prostředí není pouhým formálním nedostatkem, který by byl bez vlivu na zákonnost postupu při pořizování a schválení změny územního plánu. Je sice pravdou, že výsledkem zjišťovacího řízení je pořizovatel vázán, avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě zhojit nepřezkoumatelnost vydaného stanoviska. Absence odůvodnění, které je vyžadováno přímo zákonem (ust. § 10d odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb.), pak nemůže být překlenuta ani žádnými jinými dokumenty, které zamýšlenou změnu z různých hledisek hodnotí.

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila:
Česká společnost pro stavební právo*

